

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. VI. Episcopus proprius, per se loquendo, potest Clericis
sæcularibus, sibi subditis, concedere literas dimissorias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

Quomodo nifesta? Respondet Gloss. verb. Manifesta. Per
lupenitio evidentiam facti (quia videlicet manifestè Epi-
debet esse scopus ordinavit alienos sine licentia proprii)
manifesta. vel quia est juris notorium (quia scilicet est con-
victus vel confessus in iudicio) alias in dubio à
proprio Prelato non recedent.

Notat præterea Glossa verb. Vicinis Episcopis,
illam Ordinationem debere fieri in sua diocesi,
Quia, inquit, non intrabunt absque sua licentia pa-
rochiam suspensi, ut credo secundum Gul. Dicunt
autem quidam, non posse Archiepiscopum vicin-
um ordinare in hoc casu, quia textus dicit:
Ab Episcopis vicinis, & non venit Archiepisco-
pus nomine Episcopi, nisi in propria diocesi.
Sic Francus eodem c. 2. n. 7. Anchar. ibi no-
tab. 4. Ioan. Andr. ibi.

Sed Dominicus ibi §. Clericis, dicit, fortè
posse sustineri contrarium; quia appellatione
Episcopi venit etiam Archiepiscopus 6. q. 4. c.
1. & notat Gloss. c. Quia periculosum, de Sen-
tent. Excom. in 6. verb. De Episcopis. ubi sic
ait: Non est superiorem Ordinem Episcopo reperire,
& ob hanc causam Papa se vocat Episcopum: unde
eo ipso quod de Episcopis exprimitur, veniunt Superi-
ores, quia non inspicimus dignitatem, sed officium
Pontificale. Et hoc magis mihi placet, inquit
Sanchez supra.

182. Quid ni & nobis magis placeat? Quippe
An Archie- nulla omnino apparet ratio, concedendi illam
piscopus vicinis potestatem magis Episcopo vicino, quàm Ar-
possit face- chiepiscopo vicino, & aliunde Archiepiscopus
te. vicinus revera est Episcopus vicinus, & fieri
potest, ut ipse sit maximè vicinus; cur ergo
Concilium ei negasset, quod concessit Episco-
po? Igitur in hoc casu non solum Episcopus,
sed etiam Archiepiscopus vicinus potest con-
ferre Ordines non subdito, absque licentia
proprii Episcopi, quæ alioquin per se loquen-
do foret necessaria.

Sed nunquid licentia proprii sufficit? De
hac licentia, & ejus sufficientia instituitur

CONCLUSIO VI.

Episcopus proprius, per se loquen-
do, potest Clericis sæcularibus,
sibi subditis, concedere literas
dimissorias.

183. Intelligitur hæc conclusio de Episcopo pro-
prio quocumque ex quatuor modis; Conclusio-
ne præcedenti explicatis; & probatur ex
Concilio Tridentino sess. 23. de Refor. c. 3.
sequenti tenoris: Episcopi per semetipsos Ordines
conferant; quod si aegritudine fuerint impediti, subdi-
tos suos, non aliter, quàm iam probatos & examina-
tos, ad alium Episcopum ordinandos dimittant.
Ubi generaliter loquitur de omnibus Episco-
pis, quibus competit per semetipsos conferre

Ordines, uti sunt omnes Episcopi proprii quo-
cumque ex quatuor modis, Conclus præce-
denti explicatis.

Et licet signanter exprimat impedimentum
aegritudinis; tamen eadem est ratio & disposi-
tio Concilii, secundum communem intelli-
gentiam Doctorum, de quacumque rationa-
bili causa.

Igitur non possunt Episcopi concedere di-
missorias, nisi ex rationabili causa, & ob legiti-
mum impedimentum, quando vel simplici-
ter vel commodè per semetipsos nequeunt Or-
dines conferre. Et oportet, ut illa causa in lite-
ris exprimitur; argumento cap. 1. de Temp.
Ordin. in 6. ibi: Per eius (Episcopi) patentes
litteras causam rationabilem continentes, quare ip-
sum nolit aut nequeat ordinare.

Quod etiam expressis verbis statuit Trident.
sess. 7. de Refor. c. 11. quod sic sonat: Facul-
tates de promovendo à quocumque, non suffra-
gentur, nisi habentibus legitimam causam, ob quam
à propriis Episcopis ordinari non possint, in literis
exprimendam, & tunc non ordinentur, nisi ab Epi-
scopo in sua diocesi residenti, aut pro eo Pontificalia
exercente, & diligenti prævio examine. Ubi licet
Concilium loquatur de facultatibus concessis
à Pontifice, non ab Ordinariis, quæ appel-
lantur literæ dimissoria; tamen eadem est ra-
tio de his literis, & ideo à Doctoribus com-
muniter hoc decretum ad illas extenditur.

Ac proinde docent; non obstante prævio
examine proprii Episcopi, quod est necessarium,
ut patet ex Tridentino supra sess. 23. c. 3. &
exprimendum in literis, ut dicitur eadem sess.
c. 8. ibi: Vniquisque autem à proprio Episcopo or-
dinetur. Quod si quis ab alio promoveri petat, nul-
latenus id ei, etiam cuiusvis generalis aut specialis
rescripti vel privilegii prætextu, etiam statutis tem-
poribus, permittatur, nisi eius probitas ac mores
Ordinarius sui testimonio commendentur; equidem
dimissum iterum examinari posse ab Ordinario,
ad quem dimittitur, si ipse examinare voluerit.

Ita declarant Cardinales sub hac forma
verborum: An Episcopus ordinans alienos subditos
seculares cum dimissorias proprii Episcopi, asserentis
eos examinatos fuisse, & idoneos repositos, teneatur
huiusmodi attestationsi deferre, vel etiam possit eos
dem ordinandos examinare. Congregatio respondit,
esse arbitrium, & ideo posse, sed non teneri.

Deinde circa examen, faciendam à proprio
Episcopo, Censuit Congregatio in casu, quo ali-
quis fuerit absens per plures annos ab Ordinario, ita
ut illum commendare de vita & moribus non possit
sufficere literas dimissorias Ordinarii, quæ contine-
bunt, quod ordinandus non sit excommunicatus vel
contumax; sed de legitimis progenitis parentibus:
informatis verdè de vita & moribus habenda est ex
loco, in quo sui versatus.

Item: Episcopus, qui à sua diocesi abest, debet
subditos suos, non aliter quàm probatos & examina-
tos, ad alium Episcopum ordinandos dimittere, sicut

Ffff 2

184. Episcopi nequeant concedere dimissorias sine rationabili causa, in literis exprimen- da. cap. 1. de Temp. Ord.

Conc. Tri- dent.

185. Episcopus ad quem dimittitur potest tunc examinare.

Ita declara- runt Cardi- nales.

186. Notabile circa exam- en, faci- endum à proprio Episcopo.

An vicini Episcopi debeant fa- cere illam Ordinationem in propria Diocesi.

Francus. Anchar. ibi notab. 4. Ioan. Andr. ibi.

182. An Archie- piscopus vicinis possit face- re.

183. Probatur Concl. ex Trident.

Et suas litteras dimissorias dare, & ordinandos sub-
incere suo examini, si ita sibi videbitur: & si absen-
tes sint, ad se, ut ipsos examinet, vocare, si commodum
erit: alioquin eorum examen committere poteris Or-
dinario loci, in quo illi degunt.

187.
Creditor
litteris Epi-
scopi pro-
prij. asse-
rentis esse
examinatos
&c
Sanchez.

Porro creditur literis Episcopi, asserentis
esse legitimos & examinatos &c. ut docet San-
chez supra n. 10. Et ratio est; quia hoc non est
in alicujus præjudicium, non creditur illis, sed
major probatio requiritur. Unde si Episcopus,
virtute privilegij Papæ, exerceret Pontificalia
in aliena diocesi, cum hoc fiat in proprii Epi-
scopi præjudicium, oporteret ut ordinati reti-
neant privilegij exemplum, aliàs non creditur
illis. Et si quis veniens de longinquo cum lite-
ris sui Episcopi, negetur esse is, de quo in lite-
ris fit mentio, assertioni ejus creditur, & præ-
sumitur esse idem. Ita Sanchez cum Aliis, quos
citatur.

188.
si id non
expunatur
tenetur
Episcopus
ordinans
eum exami-
nare. ex
cap. 27. de
Prob. in 6.

Et num. 11. idem Auctor norat, quod si in
litteris dimissoriis dicatur: *Dummodo atatis &
litteraturæ sufficientis, aliàs si idoneus repertus fuerit,*
tenetur promovens eum examinare, & aliàs de
sufficientia inquirere; argumento cap. Si Epi-
scopus. 37. de Præbendis in 6. Si Episcopus, cui
nullis personis expressis in genere commissis, ut vice
tua Ordines in tua diocesi celebret, ad sacros Ordi-
nes promoverit quempiam, titulum non habentem, ei
(cum in culpa fuerit taliter ordinando eundem) tene-
bitur vita necessaria ministrare, donec sibi per eum vel
alium de competenti beneficio sit provisum. Si verd
certas commissis eidem ordinare personas tu (qui pro-
videre hoc casu, an habeant titulum, debuisti) taliter
ordinato ad prædicta, donec per te beneficiatus fuerit,
obligatus existis. Eis autem, quibus à Diocesi
datur licentia, ut possint à quo voluerint Episcopo ad
omnes sacros Ordines promoveri: non qui ordinant,
sed qui tribuunt licentiam (cum eam dare non de-
beant titulum non habenti) ad præmissa, si titulum
non habeant, obligantur.

Ubi Glossa in expositione casus: *Hodie, in-
quit, Episcopi dant istas litteras licentia, non facta
fide de titulo Ecclesiastico; sed ipsi in litteris suis fa-
ciunt mentionem: dum tamen vobis consulerit de ti-
tulo Ecclesiastico sufficienti, consentiam nostram ex-
onerando.* Et tunc indubie ordinans tenetur or-
dinandum de titulo examinare, quod si non
fecerit, & ordinaverit sine titulo, tenetur de
necessariis ad vitam ei providere.

189.
Diligenter
inspicenda
sunt litteræ
dimissoriae.

Itaque diligenter inspiciendæ sunt litteræ
dimissoriae; si enim sunt speciales, nempe ut
possit à tali Episcopo ordinari, tunc si ab alio
ordinetur, perinde est in omnibus, ac si ordi-
naretur absque literis dimissoriis, quia nullam
facultatem ad hoc habuit: unius enim com-
missio, alterius censetur exclusio; arg. cap.
Nomine, 5. de Præsumpt. ibi: *Duo quippe ei illata
fuerunt, unum negavit, alterum tacendo concessit.*
Ergo etiam qui unum concedit, alterum ta-

cap. 5 de
Præsumpt.

cendo negat. Accedit lex: *Cum Præter, l. 1.
ff. de Judiciis in principio: Cum Præter unum ex
pluribus iudicare velis, ceteris id committere videtur.*
Ergo cum uni ex pluribus committit, ceteris
id negare videtur.

Præterea; quando conceduntur generaliter,
ut ordinetur à quocumque Anstite, gratiam
& communionem Sedis Apostolicæ habente, ut
ut semper solent concedi; si Episcopus fuerit
excommunicatus, suspensus, interdictus, heretico
reticus vel schismaticus, non potest quis ab illo
ordinari; quia talis Episcopus non dicitur ha-
bere gratiam & communionem Sedis Aposto-
licæ; argumento cap. Quod Sedem, 1. c. de Offi-
Ord. ibi: *Consultationi tuae taliter respondetur, ut
quod in tali articulo constituto, & tua vice (si
dictum est) tibi committere licet, & consensum
munus debet ab eo consecrationis accipere, tu au-
daxeris commendandas: dummodo Catholicus habita-
tur, & impedimentum ei ex subtractione quæ
Apostolica Sedis non obstat.*

Ubi Glossa verb. *Gratia: Id est, si non in-
communicatus, vel suspensus, vel schismaticus, talis
non potest ordinare vel ordinari, ut supra dicitur.*
Quia diligentia &c. *huiusmodi enim parva non
conferunt executionem.* Unde si ab illo ordinetur,
perinde est ac si sine literis dimissoriis ordina-
retur; quia ad illum non est dimissus hic ordi-
natus. Ita Sanchez supra nu. 6. cum Rebelli-
quem citat, Praxi beneficii. de lit. dimiss. nu. 4.
& tit. de formula lit. dimiss. n. 4.

Sed quid dicendum est (interrogat ille
Sanchez n. 7.) si in litteris dimissoriis tantum
concedatur licentia promovendi à quocumque
Antistite, in propria diocesi residentis, non de
men additum sit; Vel alio, pro eo in Pontificali
exercente?

Respondet n. 8. non posse ordinari ab illo
pro eo ibi Pontificalia exercente. Ratio quæ
proprius Episcopus non concessit illam potestatem
statem. Et sic videtur expresse decretum in apo-
stolice Declaratione Cardinalium ad Tridentinam
ubi sic dicitur: *Episcopus in aliena diocesi de licen-
tia Ordinarii loci non potest ordinare, nisi personam
illis subditam, nisi habeant dimissorias generaliter à
Ordinario.*

Unde non obstat huius doctrine Tridentina
sess. 7. de Refor. c. 11. ibi: *Et tunc non ordina-
tur, nisi ab Episcopo in sua diocesi residente, aut per
eo Pontificalia exercente; quia loquitur de habere
generalem facultatem, ut patet ex principio
capitis: Facultates de promovendo à quocumque
In casu autem proposito facultas est restricta
ad Episcopum, in propria diocesi residentem.*

Nihilominus oppositam sententiam docet
Ledelma in Sum. to. 1. de Sacramento Ordinis
cap. 8. conclus. 4. dist. 7. dicens, *valere licen-
tias æquivalere generalibus. At verò An-
stite hic q. 3. lect. 9. 6. Quando autem, dicitur
guendum, inquit, est: Si Episcopus, in alia
na diocesi habuerit ab illius Ordinario licen-
tiam*

tiam ordinandi tantum aliquem vel aliquos particulares: tunc quidem virtute hujus solius licentia non posse ordinari alios extraneos, sed nec etiam ullos subditos proprios ejusdem Episcopi, in eo loco ordinantis, sicut nec alios subditos ipsiusmet Episcopi, in cujus diocesi sit Ordinatio: quia plane illa licentia non ad plures extenditur, quam ad eos, pro quibus concessa est.

Si autem habuerit licentiam seu rogatus fuerit, ad faciendas pro illo generales Ordinationes: tunc sane poterit quoque ab eo ibi ordinari, tum proprii subditi, tum alii exteri, habentes illud diploma, vel illas literas; quia licet in illis dicatur; *A quocumque Antistite in propria diocesi ordinante*, pro eodem habetur alius Episcopus, de ipsius Antistitis auctoritate ibi pro eo generaliter ordinante. Et hoc est conformem menti & verbis Concilii Tridenti, sess. 7. cap. 11. de Refor. dicentis: *Non ordinentur nisi ab Episcopo, in sua diocesi residente, aut pro eo Pontificali exente: & loquitur expresse de iis, qui habent facultatem, ut à quocumque promoveri possint.* Hæc ille.

Respondeo; plane loquitur de iis, sed hic non est casus propositus. Quis ergo? Casus propositus loquitur de iis, qui habent facultatem, non ut à quocumque promoveri possint, sed à quocumque, in propria diocesi residente. Probandum ergo superest, illas facultates æquivalere, quod ex Concilio Tridentino diffculter faciet Averfa. Posset servire Reg. Juris 72. de Reg. Juris in 6. *Qui facti per alium, est perinde ac si facti per se ipsum.* Proinde qui ab Episcopo, habente generalem potestatem ordinaretur, perinde esset, ac si ab Episcopo, qui potestatem dedit, ordinaretur, adeoque ab Episcopo in propria diocesi residente. Sit igitur & hæc sententia probabilis.

Denique oportet in literis dimissoriis attendere, qui Ordines exprimantur; quia concedendo recipi Ordines minores, vel Ordines absolute; non comprehenduntur Ordines sacri, inquit Sanchez supra n. 9. citans Salzedo super Pract. crim. & Rebusum Prax. benef. tit. de formula lit. dimiss. n. 5.

Sed nullam addit probationem ex jure, vel ratione; & ideo non placet, quantum ad secundam partem; nam si solum exprimantur minores Ordines, facile concessero, & omnes alii meum admiserint, non posse promoveri ad majores cum nullo jure ostendi possit, & rationi repugnet, quod majores Ordines comprehendantur sub minoribus, bene è converso minores Ordines sub Majoribus; quia, ut communiter dicitur, qui potest majus, potest & minus, non autem vice versa, qui potest minus, potest & majus.

Verumtamen sub *ly Ordines*, absolute positum, non comprehendit Ordines majores, haud facile credidero, nisi jure aliquo positivo

videro expressum, quod jus cum Sanchez non afferat, displicet ejus sententia quoad hanc partem; præsertim cum scriptum sit: *Beneficium Imperatoris, quod à divina scilicet indulgentia profiscitur, quam plenissime interpretari debemus, leg. 3. ff. de Constit. Principum.* Porro, interea dimissoria sunt beneficium Principis, scilicet proprii Episcopi; cur ergo *ly Ordines*, absolute positum in illis literis, restringi debeat ad Ordines minores? Expectabo à doctioribus aliquod jus positivum, vel rationem.

Interim ex eodem principio, quia videlicet litteræ istæ sunt beneficium seu gratia Principis, absque alicujus præjudicio, sequitur; eas non expirare morte concedentis, etiam re integrâ, neque per electionem novi Episcopi, quousque ab eo fuerint revocata, sicuti possunt revocari re integrâ, etiam ab illo, qui eas dedit.

Est communis sententia, fundata in jure, cap. 1. de Reg. Juris: *Omnis res per quas causas nascitur, per easdem dissolvitur.* Cap. 1. de Constit. in 6. *Licet Romanus Pontifex (qui sursum in sermo peccatoris sui censetur habere) constitutionem concedendo posteriorem, priorem (posteriori directè contrariam) quousque de ipsa mentionem non faciat, revocare censatur &c.*

Et cap. 9. de Offic. & pot. jud. deleg. in 6. sequentis tenoris: *Si super gratia cuiquam ab Apostolica Sede facta, executores fuerint deputati, æquum esse censemus, ut sicut ipsa gratia (licet nondum sit in eius executione processum) morte non perimitur concedentis, sic nec etiam re integrâ perimatur executoribus data potestas &c.*

Cumque hæc gratia, de qua in presenti tractamus, sit actus jurisdictionis, & non Ordinis, liquet profecto, eam fieri posse ab Episcopo nondum consecrato, electo tamen & confirmato cap. Transmissam 15. de Elect. ibi: *Respondemus igitur, quod ex quo electionis tue confirmationem accepisti, de talibus & confirmatis (præter ea, que maioris inquisitionis discussionem exigunt, & ministerium consecrationis desiderant) quod iustum est, & Ecclesiastica convenit utilitati, statuendi habeas liberam facultatem.*

Ubi Gloss. verb. *De talibus*: *Sæpius pertinentibus ad jurisdictionem, puta sicut est iudicare, excommunicare, corrigere, iuramenta recipere à vasallis, confirmare, investire, beneficia conferre & confirmata, qua consistunt in jurisdictione.* Ergo etiam concedere literas dimissorias.

Dixi; *Electo tamen & confirmato*; quia ante confirmationem non potest; argumento cap. jaro citati, ibi: *Ex quo electionis tue confirmationem accepisti.* Et cap. 9. eodem: *Nosti quomodo Lincon. electus concedere honores vel prebendas aut aliis disponendi de rebus Ecclesie (cum sua non sit electio confirmata) non habeat facultatem.*

Hinc Sanchez supra n. 32. Si Episcopus, inquit, nominatus à Rege, antequam à Papa confirmetur, daret literas dimissorias, vel alia,

Ordines majores.

l. 3. ff. de Constit. Princ.

195. Litteræ dimissoriae non expirant morte concedentis.

cap. 1. de Reg. Juris. cap. 1. de Constit. in 6.

cap. 9. de Offic. & pot. jud. deleg. in 6.

196. Episcopus nondum consecratus potest dare literas dimissorias. cap. 15. de Elect.

197. Debet esse confirmatus. cap. 9. de Elect.

Concl. Trid.

193. Iudicium auctoritatis.

Reg. 72. de Reg. Juris in 6.

194. Oportet in literis dimissoriis attendere, qui Ordines exprimantur. Sanchez Salzedo. Rebusum.

An sub *ly Ordines*, absolute positum comprehendantur.

quæ ad Episcopum pertinent, exerceret, vel si fructus receperit, etiam ex nominantis permissione, quæ non potest juri canonico derogare, intrusus est, & jure privatus & inhabilis, cap. *Avaritia*, de Elect. in 6. ideo non valebit postea provisio Papæ illi facta, nisi faciat mentionem, quod fructus in vim solius nominationis receperit, & alios actus fecit. Sic Rebuffus supra n. 3. Hæc ille.

Rebuffus.

198.
Moveret
quendam
difficultas.cap. *Avari-
tiz* de Elect.
in 6.

Sed res non caret difficultate, quando exercet ea, quæ pertinent ad Episcopum, aut recipit fructus, nullo quæsito colore; quia jus allegatum solum loquitur de illis, qui ea faciunt quæsito colore. Hæc sunt verba juris: Nos latius providere volentes, hæc generali Constitutione sancimus: ut nullus de cetero administrationem dignitatis, ad quam electus est, priusquam celebrata de ipso electio confirmetur, sub Oeconomatibus, vel procuratoris nomine, aut alio de novo quæsito colore, in spiritualibus, vel temporalibus, per se, vel per alium, pro parte vel recipere, aut illis se immiscere presumat. Omnes illos, qui secus fecerint iure (si quod eis per electionem quæsitum fuerit) decernentes eo ipso privatos.

Ubi Gloss. verb. Privatos, inquit: Ipso iure, olim vero per sententiam: Nisi velis dicere, quod administrantes ut electi, nullo colore quæsito, privandi sint per sententiam per antiqua iura: administrantes quæsito colore privati sunt ipso iure, ut hic, quod satis mihi placet, ut evitetur correctio iurium, ut infra eodem: Cum expediat concordare iura iuribus & eorum correctiones (si suscipi valeant) evitari.

199.
An Archi-
episcopus
possit dare
dimissorias
subditis
Suffraganeorum.

Querunt etiam hic Aliqui; an Archiepiscopus possit dare literas dimissorias subditis suorum Suffraganeorum; nam quod subditis suis possit dare, non est dubium.

Respondeo; non posse, nam auctoritas Archiepiscopi circa subditos Suffraganeorum suorum, solum consistit in illis, quæ vel à jure communi specialiter ei demandantur, aut per appellationem devolvuntur ad ipsum, aut ei dum visitat competere dignoscuntur, extra quos casus nullam in subditos Suffraganeorum potestatem habet; argumento cap. *Pastoralis* 1. de Offic. Jud. Ord. ibi: Ad quod respondemus, quod Archiepiscopus ipsum (subditum sui Suffraganei) ad suscipiendam delegationem huiusmodi, compellere nequit invitum, cum in eum (exceptis quibusdam articulis) nullam habeat potestatem. Et cap. *Venerabilibus* 7. de sentent. Excom. in 6. in principio: Ceterum Rhotomagensi Archiepiscopo, vel eius Officialibus non licet excommunicatis ab Archidiaconis, vel aliis subditis Suffraganeorum ipsius Archiepiscopi (cum nec excommunicantium, nec excommunicatorum sint iudices) absolutionis beneficium imperari.

cap. 7. de
Sent. Excom.
in 6.200.
In iure non
invenitur
id et con-
cessum.

Porrò inter illos casus seu articulos, in quibus Archiepiscopi habent jurisdictionem in subditos suorum Suffraganeorum, nusquam in iure reperitur concessio dimissoriarum ad suscipiendos Ordines à non proprio Episcopo, ut

videre poteris apud Barb. de Jure Eccl. c. 7. n. 52. & seqq.

Imo cap. 3. de Temp. Ord. in 6. oppositum innuitur ibi: Cum nullus Clericum Parochia alienæ, præter Superioris ipsius licentiam, debeat ordinare, Superior intelligitur in hoc caso Episcopus, de cuius diocesi est is, qui ad Ordines promovetur delectus oriundus; seu in cuius diocesi beneficium obtinet Ecclesiasticum; seu habet (licet alibi natus fuerit) domicilium in eadem. Jam autem in casu proposito subditus Suffraganei nec oriundus est de Archiepiscopi diocesi, nec in ea habet beneficium, nec domicilium; quo ergo jure Archiepiscopus daret licentiam suscipiendi Ordines ad Episcopo alienæ Parochiæ?

Sed nunquid idem dicendum de Legato Apostolico? Posse dimissorias ab eo dari, concedunt Graffius lib. 4. decil. c. 27. n. 27. & Cened. in Quæstion. præc. q. 38. n. 27. Negus Navarrus de Temp. Ord. consil. 27. Quare in hoc standum erit consuetudini. Ita Averis q. 3. sect. 7. §. *He littera*, in fine.

Equidem standum esse consuetudini, licet non ter admitto; sed Navarrus negare hanc potestatem, loco citato non invenio; immo potius oppositum, nam in summario illius Consilii sic dicitur: Legatus Reverendas quidem dare potest, etiam Sede vacante, sed non derogare sacro Concilio, intelligit Tridentinum.

Et in textu ipso ita scriptum habet: Secundo, quod pro ordinato & ordinante facta, quod Legatus potuit dare Reverendas, & deinde accedente testimonio idoneitatis Ordinarii vel Provisoris N. quod testimonium accessit dictum fuit, ut requirebatur.

Tertio, quod contra ordinatum & ordinatorem sicut, quod in Concilio Tridentino lib. 4. c. 8. de Refor. statuitur, non posse quemlibet ordinari virtute alicujus rescripti, nisi rescriptis & moribus Ordinarii sui testimonio commendentur. At in casu proposito non intervenit testimonium Ordinarii.

Nec prædest ei dicere; quod illud testimonium erat testimonium Ordinarii, quod id quod requirebat Legatus, cuius mens fuit, servare mentem Concilii, quæ fuit, ne quis absque consensu Ordinarii ordinaretur, ut clare colligitur ex eodem cap. 8. sed & expressè statuitur in cap. 10. ejusdem sess. ne Capitulum sed vacante det dimissorias, ne reputaretur quod hoc intra annum Ordinarius.

Neque etiam juvat dicere; quod forte Legatus sciebat Ecclesiam Bagenlem vacare, quia Legatus non potuit derogare Concilio, juxta Glossam singularem & receptam in cap. *Dilectus*, cum similibus, de Præbendis. Hæc usque Navar.

Ubi non disputat, an Legatus possit concedere Reverendas; sed quid juris sit, quando Legatus concedit Reverendas sede vacante.

& durante anno, cum testimonio idoneitatis à Provifore Capitulo accepto; & refolvit, nihil juris esse; quia Legatus non potuit derogare Concilio Trident. quod requirit testimonium Ordinarii, & statuit, ne Capitulum quoad hoc intrà annum reputaretur Ordinarius. Ergo Legatus Apostolicus simpliciter non habet potestatem dandi dimissorias, non valet Consequencia.

Ad summum enim sequitur; quòd ejus Reverendæ Sede vacante intrà annum, cum testimonio idoneitatis accepto à Capitulo, vel Provifore Capitulo, nullum tribuant jus accipiendi aut conferendi Ordines, non defectu ipsarum literarum, sed debiti testimonii. Quod an verum sit, jam examino.

203. Jure communi conceditur Capitulo Sede vacante potestas dandi Reverendas, cap. Cum nullus, 3. de Tempor. Ordinationis in 6. ibi: Episcopus autem in remotis agente, ipsius in spiritualibus Vicarius generalis, vel Sede vacante, Capitulum, seu is, ad quem tunc temporis administratio spiritualium noscitur pertinere, dare possunt licentiam ordinandi.

Hanc potestatem sic limitavit Concilium Trident. sess. 7. de Refor. c. 10. Non liceat Capitulis Ecclesiarum Sede vacante, infra annum à die vacationis, ordinandi licentiam aut literas dimissorias seu reverendas, ut aliqui volant, tam ex iuris communis dispositione, quam etiam cuiusvis privilegii aut consuetudinis vigore, alicui, qui beneficii Ecclesiastici recepti sive recipiendi occasione arctatus non fuerit, concedere. Si secus fiat, Capitulum contraveniens Ecclesiastico subiacet interdicto, & sic ordinari, si in minoribus Ordinibus constituti fuerint, nullo privilegio Clericali, præsertim in criminalibus, gaudeant: in maioribus vero ab executione Ordinum ad beneficium futuri Fratrum, sint ipso iure suspensi.

Quam pœnam mandat extendi ad alios quoscunque, in iurisdictione Episcopi succedentes loco Capituli, Sede vacante, sess. 23. de Refor. c. 10. ibi: Penam quoque impostam iis, qui contra huius Sanctæ Synodi sub Paulo III. Decretum (sess. 7. de Refor. c. 10.) à Capitulo Episcopali, Sede vacante, literas dimissorias impetrant, ad illos, qui easdem literas non à Capitulo, sed ab aliis quibusvis, in iurisdictione Episcopi loco Capituli, Sede vacante, succedentibus, obtinerent (nisi occurrerent altera ex duabus conditionibus in Decreto Pauli III. expressis) mandat extendi.

Dico; Nisi occurrerent altera ex duabus conditionibus, id est, nisi post annum, vel nisi concedantur beneficii Ecclesiastici recepti, sive recipiendi occasione arctato; quippe cum sit extensio prioris Decreti, quid nisi etiam recipiat condiciones prioris Decreti? Non video rationem dubitandi.

Itaque post annum Sedis vacantis Capitulum potest concedere literas dimissorias ex dispositione iuris communis supra allegati; quidquid aliqui referant in contrarium decisum,

scilicet non ad Capitulum, sed ad Vicarium capitularem id pertinere; hæc, inquam, decisio non obstat; siquidem Congregatio Cardinalium aut Episcoporum nequit præjudicare juri communi; & aliunde etiam refertur decisum, Capitulum id posse; hoc autem esse intelligendum per suum Vicarium, nobis non satis constat, præsertim cum ex Tridentino id nullatenus possit deduci.

Adde, decisum refertur, quòd Capitulum Cathedralis, non autem ejus Vicarium, in casibus, in quibus eidem Sede Episcopali vacante, licet per hoc Decretum dimissorias concedere, possit etiam ex causis, in Concilio expressis, Ordinum interstitia remittere.

Igitur permaneat jus commune in suo robore, cum nulla sit necessitas illud infrimandi, & scriptum sit leg. Præcipimus, 32. ff. de Appel. §. 6. l. 32. ff. de Quiddam autem hæc lege specialiter non videtur expressum, id veterum legum, constitutionumq. regulis omnes relictum intelligant. Idemque dico de le-cunda conditione.

Si autem à me quaeritur, quis dicatur arctatus occasione beneficii recepti? Respondeo; qui obtinet aliquod beneficium, requirens servitium personale, ratione cuius de jure, consuetudine, privilegio, statuto Ecclesiæ, vel fundacione intrà annum tenetur se promoveri facere, v. g. beneficium curatum, cui Ordo aliquis ita annexus est, ut tempore provisionis in eo constitutus esse debeat, sed impetrans dispensatus fuit ut, hoc non obstante, huiusmodi beneficium posset obtinere; vel ubi in literis contineretur clausula: Non obstantibus aliquibus &c. per que effectus gratie nostre impediri valeat quomodolibet, vel differri, aut similis.

At verò arctatus occasione beneficii recipiendi ille dicitur, qui habet jus, seu est vocatus ad aliquod beneficium vacans seu Capellaniam, quæ tamen requirit actu certum Ordinem, quo ille caret; vel ille dicitur, qui cum non sit ordinatus primâ Tonsurâ, est præsentatus ad beneficium. Ita plures Auctores apud Barb. de Jure Eccles. l. 1. c. 32. n. 127.

Docet autem Garcia de benef. p. 5. c. 7. n. 101. electum in concursu ad beneficium curatum, cujus collatio facienda est à Papa, non posse interim dici arctatum tam occasione beneficii recepti, quia illud tunc non habet, quam recipiendi, quia non requiritur actu Sacerdotium &c. & idem erit in præsentato ad aliquod beneficium seu Capellaniam, habens annexum certum Ordinem; ad quem illud obtinens tenetur se facere promoveri. Hæc ille.

Et pariter refolvit n. 102. non dici arctatum occasione beneficii recipiendi illum, cui aliquis vult resignare aliquod beneficium, requirens actu Ordinem, quo ille caret, hoc enim est merè voluntarium &c.

Ex his sequitur Capitulum, Sede vacante, potest

potest dare dimissorias.

206. Quis hic dicitur arctatus occasione beneficii recepti.

207. Quis dicitur arctatus occasione beneficii recipiendi.

Barbosa.

Garcia.

208.

204. Extensio illius limitationis.

205. Post annum sedis vacantis Capitulum

Capitulum, sede vacante, intra annum potest concedere dimissorias ad 1. Tonsuram. *Barbosa.*

Ita declarantur Cardinales.

209. *Relp Garcia ad illam Decret.*

Rejicitur.

210. *Capitulum intra annum vacationis potest dare testimonium idoneitatis.*

& accedentibus Reverendis Nuntii Apostolici potest quis ordinari ab alieno, ex Sanchez.

posse dimissorias concedere intra annum ad primam Tonsuram ei, qui est presentatus à Patronis laicis ad beneficium Ecclesiasticum Iurispatronatus ipsorum, ut illud obtinere valeat. Vide Barb. suprà.

Quinimo Congregatio censuit, ut referatur in Declarationibus novissimè additis Conc. Trident. præfatum Decretum sess. 7. cap. 10. non comprehendere primam Tonsuram, estò plures Auctores apud Barb. in Collect. sess. 7. c. 10. n. 2. oppositum doceant. Et sanè in ipso textu nulla fit mentio Tonsuræ, sed tantum minorum & majorum Ordinum; cum autem sit pœnalis & correctorius juris communis, quid cogit eum extendere ad Tonsuram?

Adhærendum itaque puto Declarationi Cardinalium, estò non sit authentica, uti & infinitæ aliæ, ut sic loquar, quæ passim citantur ab Auctoribus in hac materia. Vnde quàmvis possimus illas sequi, tamquam doctrinales resolutiones, maxime quando in ratione & verbis legis fundantur; haud equidem tenemur post Decretum Urb. 8. de quo alibi egimus.

Respondet Garcia suprà n. 96. Declaratio intelligitur, quòd dictum Decretum non comprehendat primam Tonsuram, quoad pœnas ibi impositas contra ordinatos.

Sed contrà; si non comprehendat quoad pœnas, unde constat quòd comprehendat quoad prohibitionem? Et unde probatur, quòd magis comprehendat quoad pœnas impositas Capitulo, concedenti dimissorias, quàm quoad pœnas impositas contra ordinatos?

Quia, inquis, in principio cap. loquitur generaliter, & absolute dicit, quòd non liceat Capitulis infra annum ordinandi licentiam, aut literas dimissorias concedere: at verò in fine expressè nominat minores & majores Ordines.

Sed contrà; ideo in fine nominat seu specificat minores & majores Ordines, ut significet, illud Decretum etiam in principio non comprehendere, nisi Ordines propriè dictos, cum sit jus correctorium; alioquin cur non tam bene imposuisset pœnam tonsurato cum hujusmodi literis, quàm initiato minoribus Ordinibus?

Sed, interrogat aliquis; nunquid etiam hoc Decretum Tridentini prohibet Capitulo infra annum vacationis dare testimonium idoneitatis? Communis sententia negat; immo aliqui referunt, modernum Curia Romanæ stylum habere, ut sede Episcopali vacante, ipsæ quoque testimoniales dentur ab Ordinario vicinior. Quod ita verum existimat Sanchez suprà dub. 26. n. 3. ut etiam hæc literæ existimari debeant literæ sui Ordinarii.

Vnde contra Navarram suprà Conf. 27. aliàs 19. docet has literas sufficere, ut, accedentibus Reverendis Nuntii Apostolici, possit quis legitime ordinari ab Episcopo alieno. Et probat; quia nomine Ordinarii, ubi non est specialis prohibitio, comprehenditur etiam Capitulum

Sede vacante, ut de se constat; siquidem habet eandem jurisdictionem ordinarii Episcopi, de in hoc casu non est specialis prohibitio; quæ Tridentinum sess. 7. c. 10. solum prohibet Reverendas conferre; quod cum sit correctorium juris communis, non debet extendi ad literas, quæ non sunt verè tales, præsertim quæ Navar. factor ibi, has literas testimoniales non esse Reverendas, & ideo qui illas conferunt, non incurrere pœnas illius Decreti. Atque hæc sententia Sanchez nobis etiam magis probatur.

Ex qua videtur sequi: Capitulum, Sede vacante, infra annum posse licentiam concedere alicui Episcopo, ut in ea dicebat ad Ordines promoveat alienos, habentes dimissorias proprii Episcopi, aut sui Prælati regularis, vel personæ ejusdem diocesis, habentes dimissorias Episcopi mortui, vel Nuntii Apostolici, ut quocumque Antistite ordinentur; quæ hæc literæ testimoniales non sunt Reverendæ, quæ solum prohibentur, nà nec literæ concedentes talem licentiam ordinandi; immo literæ testimoniales magis accedunt ad Reverentiam, ita Sanchez sup.

Et quidem quòd possit dare licentiam etiam Episcopo ordinandi proprios subditos, est communis sententia; at verò multi negant posse dare licentiam ordinandi subditos Socii vacantis. Ego autem dico, vel neutrum posse, vel utrumque posse; quia Tridentinum sess. 7. c. 10. sic ait: *Non liceat Capitulis Episcopali Sede vacante, infra annum à die vacationis, ordinandi licentiam, aut literas dimissorias seu venendas &c. alicui, qui beneficium &c. concipiat.* Vel ergo licentia ordinandi sumitur sicut alicui, & ita patet, quòd neutrum possit; vel accipitur passivè, ut idem sit, quòd Reverendæ, ita Sanchez suprà nu. 2. & sic planum est, quòd possit utrumque; quia concedere Episcopo altero, ut possit ordinare subditos diocesis vacantis, non est concedere Reverendas. Quod autem debeat accipi passivè constat, inquit Sanchez, propter dictionem *alicui*, quæ dicitur subjungi, scilicet, *alicui, qui beneficium &c. concipiat*, autem hanc licentiam Episcopo ad Ordines celebrandos, non est licentiam conferre, ut ab aliquo ordinetur, qui beneficium &c. quia jam supponitur, quòd ordinandus debeat licentiam afferre, aut illam habere ab Episcopo jam mortuo, vel Nuntio Apostolico. Concilium itaque posuit ordinandi licentiam, & literas dimissorias ad majorem claritatem. Hæc illa.

Nec obstat Tridentinum sess. 6. de Reformatione c. 5. sequentis tenoris: *Nudi Episcopi licentiam concipiendi privilegii prætextu in alienis diocesi transgressi calis exercere, nisi de Ordinario subditiati fuerint, & in personas eodem Ordinario subditiati fuerint.*

Non obstat, inquam; quia si intelligatur de personis, jam damnatur ut illicita, praxis vel consuetudo, ubique servata, videlicet quòd Episcopus

scopus in aliena diœcesi, de licentia Episcopi diœcesani, ordinat omnes illius diœcesis, & insuper quoscumque alios, qui à propriis Episcopis literas dimissorias habent: & ita necessarid cogimur asserere, quod illa verba: *Et in personas eidem Ordinario subiectas tantum*, debeant intelligi virtute illius licentiæ, datæ à Capitulo, Sede vacante, ad celebrandos Ordines: scilicet si ordinandi à suo Ordinario licentiam habeant, ut docet Navarrus suprà Consil. 20. aliâ 41.

Unde ex Tridentino non potest colligi specialis prohibitio facta Capitulo, Sede vacante, potius, quam ipsi Episcopo. Atque ita procedit regula generalis, quod Capitulo, Sede vacante, succedit in omnem jurisdictionem, iure ordinario, id est, non ex speciali delegatione, competentem Episcopo, præter aliquos casus circa beneficiorum collationem, ex quibus non est iste, de quo agimus. Et ab hac regula juris communis non est recedendum; nec illa est corrigenda sine textu expresso, qui hunc casum excipiat: & hic textus Concilii non est expressus, sed valde dubius. Ita Sanchez.

Hinc emanavit sequens declaratio Cardinalium: *Capitulum Sede vacante potest concedere licentiam extero Episcopo exercendi Pontificalia in eorum Ecclesia, & Ordines conferendi tam Clericis illius diœcesis, quam alterius: iuxta tamen formam huius decreti, que exteri habentibus dimissorias suorum Episcoporum facultatem non negat Ordines recipiendi ab Ordinario, legitimum ad id potestatem habente.*

Cæterum quæ hæcenus dicta sunt de Capitulo, Sede vacante, quantum ad limitationem potestatis concedendi dimissorias, ex novo iure Tridentini, non concernunt Collegium Cardinalium, vel Vicarium Pape, Sede vacante; quia non comprehenditur communi illo nomine Capituli, vel alterius substituti, ut notant communiter Doctores.

Quantum ad poenam interdicti, quæ imponitur Capitulo, contravenienti præfato decreto Tridentini, ea secundum aliquos incurritur, quamvis ille, qui dimissorias sunt concessit, nondum iisdem usus fuerit; nam actus fuit perfectus quoad concedentem, per quem non stetit, quod alter non fuerit usus. Ita refert decisum Nicol. Garc. de Benef. p. 5. cap. 7. in Addit. nu. 92. ut testatur Barb. in Collect. ad sess. 7. c. 10. n. 22.

At verò Averfa qu. 3. sect. 7. §. Statuitur, existimat necessariam esse Ordinationem Clerici ex talibus literis; sed non probat, saltem per unam decisionem Cardinalium, aut per auctoritatem unius Auctoris: & alia probatio ex ratione adferri non potest, quam quod actus in suo genere non sit completus, quod tamen requiritur ad incurendam censuram.

Verum, quod in casu proposito actus in suo genere non sit completus, facilius & rationabilius negatur, quam asseritur, quia quod hic pro-

hibetur sub poena interdicti, non est Ordinatio Clerici ex talibus literis; sed est datio talium literarum; jam autem supponitur illa datio in suo genere completa, id est, Capitulo literas scripsisse ac porrexisse, & Clericum eas accepisse. Aliud foret, si solum fuisset data commissio scribendi tales literas, vel si etiam scriptæ fuissent, & nondum traditæ & acceptatæ; tunc enim Capitulum nondum incurrisset illam poenam, defectu completionis actus in suo genere.

Et ita alibi docuimus, incurrere censuram, qui mittit pecuniam hæretico, ut ei saveat, tamen pecunia ab hæretico accepta, statim furto auferatur, adeoque hæreticus non possit se illa pecunia juvare. Ergo similiter hic dicendum, scilicet Capitulo incurrere prædictam poenam, tamen Clericus, qui recepit literas dimissorias, ab Episcopo, ad quem dimittitur, rejiciatur, sicut debet rejici, & communiter rejicitur.

Quæris à me; an sit poena latæ sententiæ, an verò solum ferendæ? Respondeo: si verum est, quod hic communiter docetur, Clericos sic initiatos minoribus Ordinibus, non esse privatos ipso facto privilegiis Clericalibus, est decretum dicat: *Nullo privilegio Clericali, præsertim in criminalibus, gaudeant*; eo quod hoc *gaudeant*, sit verbum de futuro seu imperativum; dico ego consequenter; poenam interdicti, quam incurrit Capitulo, non esse latæ sententiæ, sed solum ferendæ; eo quod decretum utatur verbo de futuro seu imperativum, scilicet: *Subiacet interdicto*. Atque hæc de Episcopo & Capitulo, Sede vacante, respectu Clericorum sæcularium.

Antequam autem progredior ad Clericos Regulares, tantum addo; Vicarium Episcopi non posse concedere Reverendas, nisi Episcopo in remotis agente, ut loquitur Bonif. 8. cap. Cum nullus, 3. de Temp. Ord. in 6. ibi: *Episcopo autem in remotis agente, ipsius in spiritualibus Vicarius generalis, vel, Sede vacante, Capitulum, seu is, ad quem tunc temporis administratio spiritualium noscitur pertinere, dare possunt licentiam ordinandi.*

Vbi Gloss. verb. *Remotis*, interrogat: *Quem locum dicit remotum?* Et respondet: *Dicunt quidam de citra & ultra montes per Decret. supra de Elect. Nichil: sed hoc est falsum, quod solum talis locus dicatur remotus: quia aliud est dicere: Valde remoti, ut ibi, & aliud: Remoti: ut hic: sicut aliud est dicere: Cautio: quia tunc intelligitur vana cautio, ut Cod. de verb. signif. Sancimus; & aliud: Sufficiens cautio: & tunc intelliguntur pignora vel fideiussores ff. Man. Si mandato. §. ult. Sed videtur quod remoti dicantur extra provinciam: supra de Elect. Coram, de Prescript. 10. vel 20. annorum l. ult. vel ultra duas dietas: supra de Prescript. Nonnulli. vel ultra manum: ut eodem tit. Statutum. Satis crederem hoc arbitrarium iudici, quis locus dicatur remotus.*

Additio: *Concor. Hostiensis de Sent. Excom. Re-*

Ggg latum,

213. Ex Trident. non potest colligi specialis prohibitio facta Capitulo.

Sanchez. De licentia Cardinalium.

214. Non est hic eadem ratio Capituli & Collegii Cardinalium.

215. An ad incurrendum poenam Trid. sit necessaria Ordinatio Clerici.

Garcia. Baroja.

Averfa.

216. Videtur quod non.

217. An sit poena latæ sententiæ.

218. An Vicarius Episcopi possit concedere Reverendas. cap. 3. de Temp. Ord.

latum, & Archid. infra de Testa. c. 22. respon. Hodie talibus Vicariis datur super hoc expressa potestas: ita quod etiam Episcopis presentibus tales licentias concedunt. Ioan. And. Hucusque Gloss.

Sed, quæ Clericorum sæcularium, nunquid eadem est ratio Clericorum Regularium in hac materia? Attende quod sequitur.

CONCLUSIO VII.

Clericus Regularis exemptus promovetur potest ab Episcopo, in cuius diœcesi degit, vel ab alio; præcedentibus tamen literis dimissoriis sui Superioris, ad quem, & non ad Episcopum, spectat eas dare.

219. Religiosi exempti debent habere dimissorias a suis Superioribus.

Religiosos exemptos posse ordinari ab Episcopis, in quorum diœcesi degunt, licet non sint de eorum diœcesi oriundi, satis probatur ex quotidiana praxi nullo contradicente; præcedentibus tamen literis dimissoriis sui Prælati, sine quibus nullus unquam Episcopus ausus fuit eos ordinare.

cap. 5. de Temp. Ord.

Et verò Lucius 3. cap. Ad aures. 5. de Temp. Ord. expressis verbis statuit, non esse Religiosos ordinandos contra voluntatem suorum Prælatorum. Ad aures, inquit, nostras perveni, quod Religiosi quidam ad superiores desiderant Ordines promoveri, sed Prælati eorum desideria contradicunt. Tua igitur quaestioni taliter resp. quod honestus & iustus est subiectis, debitam Præpositis obedientiam impendendo, in inferiori ministerio deservire, quæ cum Præpositorum scandalo graduum appetere dignitatem. Nec est in hac parte subiectorum desiderium fovendum: quoniam esse potest, quod Prælati eorum commissa secreta noverrint, ex quibus constet eis, quod salva conscientia nequeunt sublimari; quia non in sublimitate graduum, sed in amplitudine charitatis acquiritur regnum Dei.

220. Prælati Regularis sunt Ordinarii suorum Religiosorum.

Equidem Prælati Regularis exempti censentur Ordinarii suorum Religiosorum; quid ergo mirum, si Episcopus non possit hos Religiosos ordinare sine licentia suorum Prælatorum? Immo aliquos refert Sanchez supra dub. 20. n. 43. qui docent, non posse Episcopum ordinare Religiosos exemptos, tamen in eius diœcesi morentur, sine licentia Papæ. Quia, inquit, Episcopus tantum potest ordinare suos subditos; at hi non sunt subditi Episcopo.

Sed responderi facile potest: Episcopum posse ordinare, etiam non subditos, cum legitimis dimissoriis sui Ordinarii; jam autem, si cut dixi, Prælati censentur Ordinarii istorum Religiosorum.

221. Quod ergo hic maxime disputatur est; an

sufficiant dimissoriæ Prælatorum, ut Religiosi exempti (nam subiecti Episcopo constitut, quod ab ipso debeant habere dimissorias, ut ab alio Episcopo ordinentur) possint ordinari ab alio Episcopo; an verò etiam requirantur dimissoriæ Episcopi loci, ubi degunt. Henriquez lib. 10. c. 23. n. 4. & Fillucius to. 1. tract. 9. a. 38. volunt, debere iis quoque literas dimissorias dari ab Episcopo suo diœcesano, excipientes solum Societatem Iesu ex privilegio specialibus.

Sed (inquit Averfa q. 3. lect. 7. §. 1. a. 1. v. 1.) omnino spectat ad Prælatos ipsos Regulares, concedere suis subditis has literas, ut ab Episcopo ordinentur. Est res nota in omnium doctrina & praxi: sive hoc dicatur esse de pure communi, sive ex privilegio communi Regularium circa Ordinationem: sive ex ipso generali indulto, quo per auctoritatem Apostolicæ Sedis instituta & approbata sunt Religiones, cum sua exemptione à potestate ordinaria Episcoporum, & subiectione subditorum ad ipsos suos Regulares Prælatos. Inter quos præsertim Prælati Generales & Provinciales, dicuntur esse tamquam Ordinarii, & habere jurisdictionem Episcopalem in suis subditos.

Et ita hoc spectare ad ipsos Regulares Superiores, nec requiri licentiam & literas dimissorias Episcopi Diœcesani illius loci, è quo proficiscuntur Regulares, ad petendos ab alio Episcopo Ordines, declaravit Sixtus quintus in sacra Congregatio Concilii, & confirmavit Clemens octavus ut refert Rodr. to. 1. c. 1. Reg. q. 18. a. 5. & Diana p. 2. tract. 16. n. 15. & est res nota in praxi. Hæc ille.

Suppono ego ex iure communi, debere Prælatos, non nisi ex privilegio posse concedere dimissorias. Ita habetur cap. Cum talis, de Temp. Ord. in 6. ibi. Inferiores quædam Clericos aut subditos (id est, secundum Gloss. ibi, laicos) possunt à quo volunt Episcopi ordinari, à Sede Apostolica specialiter sui ordinari (subaudi inquit Gloss. ibi, vel nisi habeant consuetudine præscripta, ut hoc facere possunt, nec enim consuetudo revocatur per novam consuetudinem, supra de Consu. c. 1. ed. lib.) vel Officiali Episcopi, nisi habeat speciale mandatum (cum ad hoc se ipsius officium non extendat) huiusmodi queunt licentiam (ordinandi) impartiri.

Itaque videndum, an ex præscripta consuetudine, an verò ex privilegio illa potestas competat Prælati Regularibus. Et imprimis certum est, consuetudinem jam pridem præscriptam esse; neque defuncta privilegia antiqua & novum fuisse; neque defuncta privilegia antiqua & novum Antiqua prætereo; ex novis autem primam erit Eugenii IV. concessum Monachis S. Benedicti Bullâ, quæ incipit: Esi quasi beatus, & c. prædicti Bullâ, quæ incipit: Sane cum plerumque contingat, præfatos Monachos, Ordinationem suam contingat, præfatos Monachos, extra Monasteria vagari, & c. præfatarum causâ, extra Monasteria vagari, & c.